

חולין ב

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה, חוץ מחרש שוטה וקטן, שמא יקלקלו את שחיטתן. וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן - שחיטתן כשרה:

קושי: **הכל שוחטין** לכתחלה, **ושחיטתן כשרה** דיעבד?

דחיית הקושי על ידי רב אחא – הכלל לכתחילה	דחיית הדחייה על ידי רב אשי
<p>הכל ממירין אחד האנשים ואחד הנשים, ה"נ דלכתחלה הוא? והא כתיב: כֹּהן יְחַפְּסוּ וְלֹא יֵאָמַר אֹתוֹ כֹּהן כֹּרֵא אִלּוּ רַע בְּטוֹב!</p>	<p>התם כדקתני טעמא, לא שהאדם רשאי להמיר אלא שאם המיר מומר וסופג את הארבעים</p>
<p>הכל מעריכין ונערכין נודרין ונידריין, הכי נמי דלכתחלה? והא כתיב: וְכִי תַחַדּוּ אֲנִי וְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכַחַטְנוּ, וכתוב: (קהלת ה') טוֹב מִזֶּה כֹּהֵן תִּדְבַּר מִתְּהַדְּרֵנוּ וְלֹא תִפְתָּח פִּי: טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר, דברי רבי מאיר, ר' יהודה אומר: טוב מזה ומזה נודר ומשלם; ואפי' רבי יהודה לא קאמר אלא באומר "הרי זו", אבל אמר "הרי עלי" לא!</p>	

קושי של רב אשי על מסקנת רב אחא – הכלל לכתחילה	תשובת רב אחא
<p>הכל חייבים בסוכה, הכל חייבין בציצית, הכי נמי דלאו לכתחלה?</p>	<p>חייבין לא קאמינא</p>
<p>הכל סומכין אחד האנשים (ואחד הנשים), הכי נמי דלאו לכתחלה? והא כתיב: וְסֹמְכֵי יָדָיו... וְנִזְרָה!</p>	<p>אין, איכא הכל לכתחלה ואיכא הכל דיעבד אלא הכל דהכא ממאי דלכתחלה הוא דתקשי לך? דלמא דיעבד הוא ולא תקשי לך!</p>
<p>אנא שחיטתן כשרה קשיא לי, מדקתני שחיטתן כשרה דיעבד, מכלל דהכל לכתחלה הוא, דאי דיעבד, תרתי דיעבד למה לי?</p>	

תירוץ ראשון לקושי: רבה בר עולא: הכל שוחטין ואפי' טמא בחולין.

קושי 1: טמא בחולין מאי למימרא?

תירוץ: בחולין שנעשו על טהרת הקדש, וקסבר: חולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו

הכל שוחטין	מביא סכין ארוכה ושוחט בה, כדי שלא יגע בבשר ובמוקדשים לא ישחוט, שמא יגע בבשר
ושחיטתן כשרה	ואם שחט ואומר "ברי לי שלא נגעתי" - שחיטתו כשרה
חוץ מחרש שוטה וקטן, שמא יקלקלו את שחיטתן	דאפילו בחולין גרידי דיעבד נמי לא, שמא ישהו, שמא ידרסו, ושמא יחלידו
וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן - שחיטתן כשרה	<p>שאלה: אהייא?</p> <ul style="list-style-type: none"> • אילימא אחרש שוטה וקטן עלה קאי, "ואם שחטו" מיבעי ליה! • אלא אטמא בחולין, הא אמרת: לכתחלה נמי שחיט! • ואלא אטמא במוקדשים, "בברי לי" סגי! <p><u>תשובה</u>: דליתיה קמן דנשייליה.</p>

קושי 2: האי טמא במוקדשים מהכא נפקא? מהתם נפקא: **כל הפסולין ששחטו - שחיטתן כשרה, שהשחיטה כשרה בזרים, בנשים ובעבדים ובטמאים, ואפילו בקדשי קדשים, ובלבד שלא יהיו טמאין נוגעין בבשר!**

חולין	זבחים
תירוץ 1	עיקר איידי דתנא שאר פסולין, תנא נמי טמא במוקדשים
תירוץ 2	עיקר דבמוקדשים קאי איידי דתנא טמא בחולין, תני נמי טמא במוקדשים

קושי 3 : האי טמא דאיטמא במאי?

- אילימא דאיטמי במת, (במדבר י"ט) *חנה חרה* אמר רחמנא, חרב הרי הוא כחלל, אב הטומאה הוא, לטמייה לסכין ואזל סכין וטמיתיה לבשר!
תירוץ 1 : אלא דאיטמי בשרץ.
תירוץ 2 : לעולם דאיטמי במת, וכגון שבדק קרומית של קנה ושחט בה ; דתניא, **בכל שוחטים : בין בצור, בין בזכוכית, בין בקרומית של קנה.**

מטמא אדם וכלים, מאכל ומשקה	אב הטומאה
מטמא מאכל ומשקה	ראשון לטומאה

